

KWARTET

Rijn de Jonge

Hanneke ter Beek - Westerink

Rik Bakker

Peter Visser

Arbeidsvoorwaarden

Voor het kostenberoep werd lange tijd geen arbeidsovereenkomst opgesteld. En nog is dat in veel gemeenten zo. "Ik ben door een collega meegevoerd naar de kosterbond en daar vroegen ze of ik wel een goede regeling getroffen had en of die op papier stond. Nee dus", zegt Duif-Schoon. "Het gaat altijd in goed vertrouwen, maar als het erop aankomt, kun je echt in de problemen komen. Vervolgens heeft mijn voormalige commissie van beheer zich enorm uitgesloofd om mijn arbeidsovereenkomst te regelen. We hebben al mijn activiteiten opgeschreven

'Het kosterwerk is veel dynamischer dan een negen-tot-vijfbaan'

en kwamen uit op 20 tot 25 uur per week. Mijn kosterchap is dus goed geregeld. Ik kan mijn eigen tijd indelen, de drukste tijd is van september tot eind mei. In de zomer heb ik zes weken vrij. Het geeft me een goed gevoel dat mijn arbeidsovereenkomst op papier staat."

Joost Korpershoek, koster van Veenendaal-Pniël

Foto: Leonard Walpot

(Denk)raam

Met een zwaai trek ik de vitrage van het kerkzaaltje opzij. Ik heb weer eens een raam nodig om mijn schrijfel – groot formaat en zelfklevend – op te bevestigen. Als missionair consulent kom ik in allerlei woonkamers en kerksalen waar niet altijd een whiteboard aanwezig is. Wil je met een groep zusters en broeders dan toch wat focus bereiken, dan helpt het om al schoolmeesterend wat lijnen uit te zetten in het witte vlak.

Net als in de missionaire praktijk is het dan een kwestie van werken met wat beschikbaar is. In dit geval vind ik dus een raam om mijn schrijfel á la Luther (jaja, dat grapje werd al meerdere malen gemaakt) tegenaan te kleven. In een flits zie ik op dat moment aan de andere kant van het venster twee mannen voorbij lopen. Plotseling raken twee werelden, die van buiten en die van binnen, elkaar. Buiten kijken mensen bevreemd naar mijn pogingen om het raam te behangen, binnen treedt ongemak op, want het kerkelijke bedrijf loopt zo wel in het oog.

Dit is des poedels kern. We vinden het als mensen van de kerk vaak zo ontzettend lastig om echt contact met andersdenkenden te maken. Om open op mensen af te stappen en iets van ons leven te delen. We zitten achter glas en we bekijken anderen vanuit onze 'veilige' binnenwereld. Het raam wordt een 'denkraam'. We denken misschien wel na over contact leggen, maar het komt er in de praktijk niet van. Zelf kom ik ook niet op het idee om de voorbijgangers op een holletje achterna te lopen en ze een kopje koffie aan te bieden. Nee, dan Christus! Hij raakt zomaar een melaatse aan. Haalt een nieuwsgierige tollenaar uit een boom. Eet en drinkt met de geestelijke elite van Israël, maar juist ook met het uitschot van de samenleving. Om missionair te zijn is niet zoveel nodig. Onder Gods blote hemel, in het gewone leven onder de mensen, aan tafel – daar gebeurt het. Daar merk je tot je verbazing dat je zomaar uit je verglaasde bestaan wordt getrokken en wordt gebruikt om iets van het Evangelie op te laten lichten.

Het raam waar Christus ons door leert kijken is zo wijd als het leven zelf en er zit geen glas in. De apostelen trokken zich ook eens terug in huis, peins ik. Deuren op slot, ramen – als ze die al hadden – dicht. Gelukkig heeft de Geest ze na Pinksteren uit hun bubbel gehaald. Ramen open, deze zomer, zou ik zeggen.

Ds. Peter L.D. Visser, missionair consulent